

Kitab Daniel - Nomer Rong Puluh Lima

Pambabar Tumuruné Babilon: Sawijining Wacana Kenabian saka Nebukhadnezar nganti Belsyazar

Jeff Pippenger

2023-12-20

Tibane Belsyazar ing bab kaping lima wis dipratandhakaké luwih dhisik déning tibane Nebukadnésar ing bab kaping papat.

“Menyang panguwasa Babil sing pungkasan, kaya dene kanthi pralambang marang kang kapisan, wis rawuh paukuman saka Sang Pengawas ilahi: ‘Dhuh raja, ... marang kowé iku kawicara; Kraton iku wus kapundhut saka kowé.’ Daniel 4:31.” Prophets and Kings, 533.

Nebukadnésar nggambarake wiwitan lan Belsyazar pungkasaning karajan kang mrentah suwene pitung puluh taun, mula iku nglambangaké pamaréntahaning kéwan bumi ing Wahyu bab telulas (Amérika Sarékat), kang bakal mrentah sajroning mangsa nalika wanita laku jina saka Tirus (kapausan) wis kalalèkaké.

Lan bakal kelakon ing dina iku, Tirus bakal kalalèkaké pitung puluh taun, manut cacahing dina sawijining ratu: sawisé pungkasané pitung puluh taun, Tirus bakal nembang kaya sundel. Yesaya 23:15.

Mulané, Nebukadnezar nggambarake wiwitané Amerika Serikat, lan Belsyazar nggambarake pungkasané Amerika Serikat. Nebukadnezar nggambarake wiwitané sungu Republik lan wiwitané sungu Protestan. Belsyazar nggambarake pungkasané sungu Republik lan Protestan.

Paukuman kang katibakaké marang Nebukadnésar iku “pitung mangsa.” Crita bab Nebukadnésar urip kaya kéwan sajroning rong èwu limang atus rong puluh dina, dipigunakaké déning William Miller ing panrapané marang “pitung mangsa” ing Imamat rong puluh enem, sanadyan panjenengané ora ngrembug prakara rong èwu limang atus rong puluh iku, yaiku kang dilambangaké ana ing paukumané Belsyazar.

Lan iki tulisan kang katulis: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Mangkene tegesing prakara iku: MENE; Allah wus ngétung karajanmu, lan wus ngrampungu iku. TEKEL; Kowé wis ditimbang ana ing timbangan, lan katemuné kurang. PERES; Karajanmu kapérang, lan dipasrahaké marang wong Média lan Persia. Daniel 5:25–28.

Saliyané tafsiran sing diwènèhké Daniel marang tulisan misterius ing témbok, tembung “mene” lan “tekel” makili ukuran bobot, lan tembung-tembung iku uga makili aji tartamtu saka mata uang (Pangentasan 30:13, Yehezkiel 45:12). “Mene” iku sèket syekel, utawa sèwu gerah. Mulané, “mene, mene” padha karo rong èwu gerah. “Tekel” iku rong puluh gerah. Mulané, “mene, mene, tekel” padha karo rong èwu rong puluh gerah. “Upharsin” tegesé

“mbagi,” lan mulané ateges satengah saka siji “mene,” sarta makili limang atus gerah. Yen digabung, kabèh iku makili cacah rong èwu limang atus rong puluh.

Rujukan pungkasan saka Sister White netepake bilih Belshazzar dipratandhani déning Nebukadnésar, nanging kanthi luwih mligi piyambakipun nekanaké pangadilan kang padha dialami déning kalorone, lan kaloro pangadilan punika dipratélakaké minangka pralambang saka “pitu mangsa” ing Imamat sèlikur enem. Ana sawatara istilah ing Kitab Suci kang dipigunakaké kanggo makili “pitu mangsa” ing Imamat sèlikur enem. Yeremia nggambarake punika minangka bebenduning Allah.

Dhuh, kepriyé Pangéran wus nutupi putriné Sion nganggo méga sajroning bebenduné, lan mbuwang kaéndahané Israèl saka swarga tumeka ing bumi, lan ing dina bebenduné Panjenengané ora kèlingan tumpakan sampéyané! Pangéran wus nguntal kabèh padunungané Yakub, lan ora melasi; sajroning paukumané Panjenengané wus ngrubuhaké bètèng-bètèng putriné Yéhuda; Panjenengané wus ngasoraké mau nganti tekan ing lemah; Panjenengané wus najisaké karajan lan para panggedhéné. Panjenengané wus motong sirna kabèh sungu Israèl sajroning bebendu kang nggegirisi; Panjenengané wus narik bali asta tengené saka ngarepé mungsuh, lan murub nglawan Yakub kaya geni murub-murub, kang nguntal ing sakiwatengené. Panjenengané wus mbengkongaké panahé kaya mungsuh; Panjenengané ngadeg kanthi asta tengené kaya satru, lan nyirnakaké sakehing kang nyenengaké mripat ana ing kémah putriné Sion; Panjenengané ngesokaké bebenduné kaya geni. Pangéran dadi kaya mungsuh; Panjenengané wus nguntal Israèl, wus nguntal kabèh kratoné; Panjenengané wus ngrusak bètèng-bètèngé, lan nambahi ing putriné Yéhuda kasusahan lan tangis pangadhuh. Panjenengané wus ngrampas kémahé dhéwé kanthi kasar, kaya kémah ing kebon; Panjenengané wus ngrusak papan-papan pasamuwané; Pangéran wus ndadèkaké riyaya-riyaya suci lan dina-dina Sabbath kalalèn ana ing Sion, lan sajroning bebendu kang nguwab Panjenengané wus nyepèlèkaké raja lan imam. Pangéran wus nampik misbyahé, Panjenengané sengit marang pasucèné, Panjenengané wus masrahaké témbok-tembok kratoné menyang tangan mungsuh; wong-wong mau padha nguwhu-uwhu ana ing dalemé Pangéran, kaya ing dina riyaya suci. Pangéran wus netepaké arep ngrusak témbok putriné Sion; Panjenengané wus ngulur tali ukur, Panjenengané ora nahan asta-Nya saka numpes; mulané Panjenengané ndadèkaké bètèng njaba lan témbok padha nangis; kabèh padha lesu bebarengan. Kidung Pangadhuh 2:1-8.

Nesuhe Pangeran kagambarake minangka “bebenduning nepsu Panjenengane,” lan nesune Panjenengane wus katindakaké tumrap karajan sisih lor lan karajan sisih kidul Israèl. Mulané kitab Daniel netepaké anané bebendu “kang kapisan” lan “kang pungkasan.” Yérémia negesaké sawijining “garis” kang “wis diunèkaké” déning Pangeran, nalika Panjenengane ngetokaké nesuné tumrap umat pilihané. Garis iku uga katuduhaké ing 2 Para Raja.

Lan Pangeran ngandika lumantar para kawulané, yaiku para nabi, mangkéné: “Amarga Manasye, raja Yéhuda, wus nindakaké sakehé pangawulan nistha iki, lan wus nindakaké piala ngluwihi sakehé kang ditindakaké déning wong Amori, kang ana sadurungé

dhèwèké, sarta wus gawé Yéhuda iya padha nglakoni dosa lumantar brahalané; mulané, mangkéné pangandikané Pangeran Allahé Israèl: Lah, Ingsun ndhatangkaké bilai kang mangkono nggegirisi marang Yérusalèm lan Yéhuda, nganti saben wong kang krungu bab iku, kupingé loro bakal padha nggringingi. Lan Ingsun bakal nglorotaké tali ukur Samaria lan bandhul timbangané kulawargané Akhab marang Yérusalèm; lan Ingsun bakal ngresiki Yérusalèm kaya wong ngresiki piring, diresiki, banjur dibalik ngisoré ana ing ndhuwur. Lan Ingsun bakal nilar turahaning warisan-Ku, lan masrahaké wong-wong mau marang tangané para mungsuhé; lan wong-wong mau bakal dadi jarahan lan rampasan tumrap sakehé mungsuhé.” 2 Para Raja 21:10–14.

“Garis” bebenduning Allah, yaiku “ping pitu”-né Musa, kawiwitan diukuraké marang karajan sisih lor (brayaté Akhab), banjur marang Yehuda. Tembung Alkitab liyané kanggo “ping pitu” kang asalé saka Imamat kaping rong puluh enem yaiku tembung “kabuyaraké”.

Mulané Aku uga bakal lumaku nglawan kowé kanthi bebendu; lan Aku, ya Aku piyambak, bakal ngukum kowé ping pitu merga saka dosa-dosamu. Lan kowé bakal mangan dagingé anak-anakmu lan dagingé anak-anak wadonmu bakal kokpangan. Lan Aku bakal ngrusak papan-papan pangurbananmu ing panggonan-panggonan dhuwur, ngethok reca-reca brahalamu, lan mbuwang bathangmu ana ing ndhuwur bathangé brahala-brahalamu, lan nyawaku bakal sengit marang kowé. Lan Aku bakal ndadèkaké kutha-kuthamu dadi jugruga, lan nggawa papan-papan sucimu marang kasirnan, lan Aku ora bakal mambu gondhoning kurban-kurban ambumu kang harum. Lan Aku bakal ndadèkaké tanah iku dadi sepi lan rusak; lan mungsuh-mungsuhmu kang manggon ana ing kono bakal kagèt marang iku. Lan Aku bakal nyebar-nyebaraké kowé ana ing antarané para bangsa kapir, lan bakal ngunus pedhang ngoyak kowé; lan tanahmu bakal dadi sepi lan rusak, lan kutha-kuthamu dadi jugruga. Nalika iku tanah bakal ngrasakaké sabat-sabaté, sajroning suwéné tanah iku katilar sepi lan kowé ana ing tanahé mungsuh-mungsuhmu; ya nalika iku tanah bakal ngaso lan ngrasakaké sabat-sabaté. Sajroning suwéné tanah iku katilar sepi, tanah iku bakal ngaso; amarga tanah iku ora ngaso nalika sabat-sabatmu, nalika kowé manggon ana ing ndhuwuré. Imamat 26:28–35.

Panyebaran ana ing antarané para bangsa kapir kawujud tumrap Daniel nalika panjenengané digawa minangka batur menyang Babil, ing wektu panawanané Yoyakim. Banjur, nalika Daniel ana ing “tanah mungsuh,” tanah iku ngaso lan ngrasakaké “sabat-sabaté.” Kitab Babad Kapindho maringi pawartos marang kita yèn jangka wektu iku yaiku pitung puluh tauné Yeremia, kang banjur dingertèni déning Daniel ana ing pasal sanga.

Lan wong-wong kang wus uwal saka pedhang iku digawa déning panjenengané menyang Babil; ana ing kana padha dadi abdi marang panjenengané lan marang para putrané nganti tekan mangsané kratoning Persia mrentah, supaya kadadean pangandikané Sang Yehuwah lumantar cangkemé Yeremia, nganti tanah mau wus ngrasakaké dina-dina sabaté; sajrone isih dadi sepi lan suwung, tanah mau netepi sabat, supaya kalakon pitung puluh taun. Anadéné ing taun kapisané Koresy, ratu Persia, supaya pangandikané Sang Yehuwah kang dipocapaké lumantar cangkemé Yeremia mau kelakon, Sang Yehuwah

nglantaraké rohé Koresy, ratu Persia, satemah panjenengané dhawuh supaya kababar pawartané ana ing salumahing karajané kabèh, sarta iku uga ditulis, mangkéné: Mangkéné pangandikané Koresy, ratu Persia: Kabèh karajan ing bumi iki wus diparingaké marang aku déning Sang Yehuwah, Allahing swarga; lan Panjenengané wus ngutus aku supaya yasa griya kanggo Panjenengané ana ing Yerusalem, kang ana ing tanah Yehuda. Sapa ta ana ing antaramu, saka sakèhé umaté? Mugi Sang Yehuwah Allahé nunggil karo wong iku, lan muga iya munggah. 2 Babad 36:20–23.

Istilah “panyebarán” iku minangka pralambang saka “pitung mangsa.” Pangadilan marang Nebukadnésar awujud “pitung mangsa” urip kaya kéwan, dadi pralambang tumrap pangadilan marang Belsyazar, kaya kang dilambangaké déning tembung-tembung mistis ing tembok, “mene, mene, tekel upharsin.” Pangadilan marang Belsyazar dilambangaké déning tulisan tangan sing padha karo rong éwu limang atus rong puluh, yaiku cacah dina sing padha karo suwéné Nebukadnésar urip kaya kéwan, lan uga cacah taun sing padha kang dilambangaké déning “pitung mangsa” ing Imamat kaping rolikur.

Pengadilan tumrap Belsyazar, kang wis diprelambangake déning pengadilan tumrap Nebukadnésar, kanthi simbolis dipratelakaké lumantar “pitung mangsa,” lan loro-loroné pengadilan iku makili sawijining “tibane Babil,” kang dadi pralambang saka pekabarané malaékat kapindho. Tibane Babil kang kapisan dumadi nalika menarané Nimrod diruntuhaké.

Lan sakèhé bumi iku padha kagungan basa siji lan wicara siji. Lan kadadéan nalika padha lelampahan saka sisih wetan, wong-wong mau nemu tanah rata ana ing tanah Sinear; banjur padha manggon ana ing kono. Lan padha matur siji marang sijiné, Ayo, padha gawé bata, lan obongen nganti mateng tenan. Bata iku padha dadi watu kanggo wong-wong mau, lan ter kanggo spesi. Lan padha matur, Ayo, padha yasa kutha lan menara kanggo awaké dhéwé, kang pucaké bisa tekan langit; lan padha gawé jeneng kanggo awaké dhéwé, supaya aja nganti padha kasebar ing salumahing bumi kabèh. Lan Pangéran tumedhak mirsani kutha lan menara kang padha diwangun déning anak-anak manungsa. Lan Pangéran ngandika, Lah, bangsa iki siji, lan kabèh padha kagungan basa siji; lan iki kang wiwit padha lakoni: lan wiwit saiki ora ana apa-apa kang bakal bisa dicegah saka wong-wong mau, apa waé kang wis padha rancang arep ditindakaké. Ayo, padha tumedhak, lan ana ing kono padha acauraké basané, supaya padha ora mangertèni wicarané siji lan sijiné. Mulané Pangéran nyebarake wong-wong mau saka kono ing salumahing bumi kabèh: lan padha mandheg yasa kutha iku. Purwaning Dumadi 11:1–8.

Nalika pangadilan marang Babel, yaiku pangadilan marang Nimrod, Gusti “nyebarake” para pambrontak Nimrod ing saindenging “lumahing bumi kabèh.” Nimrod lan para penggawéné mangertèni yèn pambrontakané bakal njalari wong-wong kuwi kasebar, amarga padha wus ngandika yèn panggugah kanggo mbangun menara lan kutha iku yaiku supaya “nggawé jeneng tumrap awaké dhéwé, supaya aja nganti kita kasebar ing saindenging lumahing bumi kabèh.”

“Jeneng” sajroning ramalan iku minangka pralambang watak. Watak sing ditetepaké déning Nimrod lan para pengikute katuduhaké déning pakaryané, awit saka wohé kowé bakal wanuh marang wataké. Woh saka pambrontakané Nimrod, lan mulané pralambang wataké, yaiku pembangunan menara lan kutha. “Menara” iku pralambang pasamuwan, lan “kutha” iku pralambang nagara. Jeneng para pambrontaké Nimrod, kang makili wataké, yaiku gabungan pasamuwan lan nagara, kang uga kanthi pralambang katuduhaké minangka gambar kéwan galak.

Pethikan sing ngenali rubuhe Babel ngemu ungkapan “mari” sing diulang kaping telu. Sing kaping telu iku nalika Gusti Allah ndhatangake paukuman awujud ngacaukake basa wong-wong mau, lan nyebarake wong-wong mau menyang endi-endi. “Mari” sing kapisan iku dadi ancas panyiyapan tumrap “mari” sing kapindho, nalika wong-wong mau yasa kuthane lan menarane. Bareng wong-wong mau wus ngrampungake pakaryane sajrone sajarah ungkapan “mari” sing kapindho, Gusti Allah tumedhak kanggo mirsani kanthi cetha pambrontakane wong-wong mau. “Mari” sing kaping telu iku paukuman, lan “mari” sing kapindho iku sawijining ujian visual. “Mari” sing kapisan nggambarake kegagalan wong-wong mau sing kapisan, lan kanthi profetik pangucapane “mari” kaping telu iku ngenali proses pangujian telung undhak saka Injil langgeng. Ana luwih akeh katrangan maneh ana ing paseksene pambrontakan lan rubuhe Nimrod, nanging ing kene kita namung ngenali manawa nalika Babilon (Babel) ambruk kanggo kaping pisanan, pralambang “pitung mangsa,” kaya sing diwakili dening “panyebarane,” iku wis diidentifikasi. Paukumane Nimrod diwakili dening panyebarane, paukumane Nebukadnézar dening “pitung mangsa,” lan paukumane Bélsazar dening “rong ewu limang atus rong puluh”.

Tetengering Sang Alfa lan Omega nedahaké bilih garis wangsit ingkang dipratelakaké déning pasal papat lan lima punika, yaiku pekabaran udan pungkasan saking malaékat kaping kalih lan Pambengok Wanci Tengah Wengi. Garis punika diwiwiti kanthi rubuhipun Babil, ingkang dipralambangaké déning Nebukadnézar, ingkang nandhakaké taun 1798, yaiku nalika Babil rohani (kapapan) rubuh kaping pisan. Salajengipun, ing pungkasaning garis punika, Babilipun Belsyazar rubuh, minangka pratandha wiwitaning rubuhing Babil rohani (kapapan malih) kanthi tumata maju, diwiwiti nalika krisis hukum Minggu. Wonten kalih seksi tumrap rubuhipun Babil ing wiwitaning garis punika lan kalih seksi ing pungkasanipun. Logika wangsit ngenali tetengering Sang Wiwitan Ageng lan Pungkasan, nalika ugi mirsani bilih bab rubuhipun Babil dipasaksekaké déning sekawan seksi ing garis ingkang dipratelakaké déning Daniel pasal papat lan lima.

Ing sesambetan antawis type lan antitype saka Nebukadnezar lan Belsyazar, nalika dipadakaké karo dina-dina pungkasan, kita manggihaké kéwan bumi sajroning kaanané kaya cempé kaakili déning Nebukadnezar, banjur, nalika ngandika kaya naga, kita ndeleng Belsyazar. Kita ndeleng ing sesambetan kenabian, sungu Républik sing dipimpin déning Konstitusi Amerika Serikat kaakili déning Nebukadnezar, lan pambalikan Konstitusi kaakili déning Belsyazar. Kita uga bakal ndeleng Nebukadnezar minangka prawan wicaksana lan Belsyazar minangka prawan bodho.

Kita bakal nerusake panaliten kita babagan Daniel pasal papat lan lima ing artikel sabanjuré.

“Belshazzar wis diparingi akèh kalodhangan kanggo mangertèni lan nindakaké karsaning Allah. Panjenengané wis nyumurupi kakungipun, Nebukadnezar, dibuwang saka pasrawunganing manungsa. Panjenengané wis nyumurupi kaprigelaning budi kang dadi kamulyaning raja kang gumunggung iku, dipunpendhet déning Panjenengané kang maringaké. Panjenengané wis nyumurupi raja iku katundhung saka karajané lan kaanggep dadi sapepadhan karo kéwan-kéwan ing ara-ara. Nanging tresnané Belshazzar marang kasenengan lan pangluhuring awaké dhéwé wis mbusak piwulang-piwulang kang satemené ora kena dilalèkaké; lan panjenengané nindakaké dosa-dosa kang padha karo dosa-dosa sing ndhatengaké paukuman kang cetha marang Nebukadnezar. Panjenengané nyia-nyiakaké kalodhangan-kalodhangan sing kanthi sih-rahmat diparingaké marang dhèwèké, awit nglirwakaké migunakaké kalodhangan sing ana sajroning jangkahé kanggo dadi wanuh marang kayektèn. ‘Apa kang kudu daklakoni supaya aku kapitulungan rahayu?’ iku pitakonan kang dipunliwati kanthi ora peduli déning raja gedhé nanging bodho iku.”

“Iki bebayané para mudha jaman saiki sing sembrana lan tanpa waspada. Tangané Allah bakal nggugah wong dosa kaya nalika Panjenengané nggugah Belsyazar, nanging tumrap akèh wong, wektu kanggo mratobat wis kasep banget.

“Panguwasa Babil kagungan kasugihan lan pakurmatan, lan sajroning kasenengane dhéwé kang angkuh, dhèwèké wus ngluhuraké awaké nglawan Gusti Allahing langit lan bumi. Dhèwèké ngandel marang lengené dhéwé, ora nyana manawa ana sing wani matur, ‘Yagéné kowé tumindak mangkono?’ Nanging nalika asta kang misterius nulis aksara-aksara ana ing témbok kratoné, Belsyazar kataman wedi lan meneng tanpa swara. Ing sajroning sakedhap, dhèwèké tuntas kabucuti kekuwatané lan diasoraké kaya bocah cilik. Dhèwèké nyadhari yèn uripé ana ing sih-kadarmané Panjenengan kang ngungkuli Belsyazar. Dhèwèké wis nggeguyoni prakara-prakara suci. Saiki batinipun kapanguna. Dhèwèké nyadhari yèn piyambakipun sampun pikantuk hak istimewa kanggo mangertosi lan nglampahi karsaning Allah. Sajarah simbah kakungipun katon cetha sanget ana ing ngarsanipun, padhang kados déné tulisan ing témbok mau.” Bible Echo, April 25, 1898.